

תת"ע 5066/05/13 - מדינת ישראל נגד יוחאי חדד

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 5066-05-13 מדינת ישראל נ' חדד
בפני כב' השופטת רות וקסמן
מאשימה מדינת ישראל
נגד יוחאי חדד
נאשמים

החלטה

לפני בקשה חוזרת לביטול גזר דין, אשר ניתן ע"י כב' השופט בדימוס אלי אנושי, בהעדר התייצבות המבקש ביום 17.6.13, ובו הורשע המבקש בנהיגה ברכב שנמסרה עליו הודעת אי שימוש, וזאת בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, ונגזר עליו קנס בגובה 1800 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים וכן פסילה למשך חודשיים על תנאי לתקופה של שלוש שנים.

ביום 3.7.13 הגיש המבקש לראשונה בקשה לביטול פסק דין, בה נטען כי ביום 14.6.13 היתה לו תאונת דרכים והוא קיבל מכה חזקה ברגל מרכב שפגע בו, ובשל כך היה מרותק למיטה במשך שבועיים ולא יכול היה להגיע למשפט.

עוד באותו יום, כב' השופט בדימוס אנושי דחה את בקשתו של המבקש מן הטעם כי המבקש לא צירף כל אישור לטענתו כי היה מרותק למיטה, ואף לא טרח ליידע את בית המשפט מבעוד מועד לגבי אי יכולתו להתייצב. כמו כן, בבקשתו של המבקש לא היה ולו נימוק אחד לעניין עיוות דין.

ביום 4.2.15 נתקבלה הבקשה שבפני.

בבקשתו מעלה המבקש טענות חדשות, לפיהן לא התייצב לדיון עקב בלבול ולחץ בעבודה. עוד הוסיף, כי נגרם לו עיוות דין, שכן הוא לא ידע כי האופנוע הורד מהכביש מאחר והוא שירת נהגים נוספים (שליחים של מסעדה) והיה לו רישיון רכב תקף.

לבקשה צורף תצהיר המבקש החסר חותמת עו"ד.

המשיבה חזרה על התנגדותה לבקשה מן הטעם שהמבקש לא התייצב לדיון ואף לא טרח ליידע את בית המשפט בעניין, ולפיכך אין לו אלא להלין על עצמו.

דין והכרעה

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

א. קיום סיבה מוצדקת לא התייצבות

המבקש לא הציג עילה טובה לאי התייצבותו. נפסק לא אחת, כי טעות או בלבול אינם עילה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, וכך באו לידי ביטוי הדברים בהלכה הפסוקה:

"השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שיכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו" (מתוך רע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פד' לט' (3) 279, עמוד 280).

בע"פ 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (לא פורסם) חזר בית המשפט העליון והבהיר: "בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי התייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט."

לא כל שכן, ישנה סתירה בין הסיבה לאי התייצבותו אותה ציין המבקש בבקשתו מיום 3.7.13 לבין הסיבה לה טוען בבקשתו זו, אשר כלל לא הוסברה על ידי המבקש.

כמו כן, לא ברור לי מדוע המתין המבקש זמן כה רב מאז קיבל החלטה בעניין בקשתו לביטול פסק דין (3.7.13) ועד אשר הגיש בקשה חוזרת (4.2.15).

ב. עיוות דין

כאמור, בקשתו הראשונה של המבקש כלל לא גילתה נימוקים לעניין עיוות דין, והמבקש לא העלה בה טענת הגנה כלשהי.

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע כי: "... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש".

טענת ההגנה שהעלה המבקש, לאחר שבקשתו הראשונה לביטול פסק דין נדחתה, הינה טענה כללית אשר אינה מאפשרת כל בדיקה או התייחסות, וממילא אינה נתמכת באסמכתאות כלשהן. לדבריו: "לא ידעתי כי האופנוע הורד מהכביש מאחר והוא שירת נהגים נוספים והיה לי רישיון רכב תקף...".

כפירה כללית לא די בה שכן "לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק דין, ולא היא" (ראה: דברי כב' הנשיאה השופטת מ' נאור ברע"פ 1773/04 איסמעיל אלעוברה נ' מדינת ישראל; ע"פ 2119/02 (מחוזי - חיפה) עופר כהן נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

על כל אלה יש להוסיף, כי אף העונש שהוטל על המבקש בהעדרו לא מקים חשש לעיוות דין. עונש הפסילה שהושת על המבקש הינו ענישת מינימום בגין עבירה זו.

הבקשה נדחתה.

זכות ערר כחוק

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ה, 23 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.